

Goldberg, Schillinger – oni dokázali něco, co před nimi nedokázal nikdo jiný: povýšili hudbu na úroveň baseballu. A tak změnili dějiny.

(Vběhne Goldberg.)

Goldberg: Hoffmane, pojďte hrát.

Hoffman: Co hrajeme?

Goldberg: Vy báží.

(Oba odejdou na pódium. Davy šílí. Hudba pokračuje.)

Oslava úspěšného koncertu v zákulisí. Všichni se objímají, mezi sebou i s Lavinií. Vejde Walter Rosen a číšník z klubu. Šampaňské atd.

Rosen: Výborně, pánové. Na moderní hudbu.

Schillinger: Na druhé dějství.

Rosen: Mimochodem, gratuluji k vyhranému soudu s Ondes Martenotem.

Goldberg: Asi se někdo vlivný přimluvil.

(Rosen gratuluje všem. Vstoupí Lucie Rosenová.)

Lucie: Výborně, Hoffmane. (Hoffman se zatváří pyšně.)

Vás je na soukromého detektiva škoda.

(Pohledy všech kolem. Lucie pochopí svůj omyl a jde blahopřát jiným členům orchestru. Hoffman chce odejít, ale Teremin ho zadrží. Stejně něco takového tušil.)

Teremin: Hezký koncert. Děkuju vám.

Hoffman: Já děkuju.

Teremin: Nebylo to špatné, vidíte.

Hoffman: Ta aerofonická suita lidí chytla.

Teremin: Řekl bych, že aerofonická suita byla homerun celého koncertu.

Hoffman: Ano. A celý tenhle koncert byl fenomenální grand slam celé moderní hudby.

Teremin: A teď z jiného soudku: všechno je v pořádku.

Hoffman: Děkuju.

(Odejde Hoffman, Schillinger a Rosen. Teremin zůstane sám s Goldbergem. Najednou ani jeden z nich neví, co říct. Teremin vytáhne z tašky nějaký podivný přístroj.)

Teremin: Chtěl jsem ti něco ukázat.

Goldberg: Co to je?

Teremin: Vyškoměr. Přístroj, který ukazuje výšku od země nebo od podlahy.

Goldberg: (ukáže na ručičku na stupnici) Tohle je ten údaj?

